

JUNG KÁROLY

Kegyetlen férfikor

*Mire kihunynak belőlem
Testembe mart tulajdonjegyeid,
Az idő lesz újra az, mely
Tovább pusztítja testemet.
Te vagy esélye egész valómnak.
Benned bujdosva tudnék megmaradni,
Öled kútjából ki nem szabadulva,
Fonjad rá gyűrűid tagjaimra,
Medúza ajkad tapadjon számra,
Gyógyító áramként járjál át egészen,
S bolyongva tested mezőin, bokrain,
Hajlatain hátad lankáinak,
Kebled dombjain, lüktető
Szíved, ereid vidékein,
Engedd felszabadulni lelkemet.
Ez már a kegyetlen, komor férfikor.
Az utolsó döntések kora.
Vagy a kegyes öncsalásé. Ki tudja.
Kezeddel szoríts magadhoz,
Búzavirág szemeddel szegezz
Az éjszaka fekete kapujára,
Öled gyűrűjével jegyezz el magadnak.
Fogaddal, körmöddel véssed belém
Visszavonhatatlan tulajdonjegyeidet.
S akkor talán én boldog leszek.
S kicsit belédhalok, mindörökre.*

Ellenpontok

*A föld meleg, mint az anyaöl,
Vagy a kedves öle,
S forró, akár a szerelmesé,
A kitáruló szeretőé,
Ha megnyílik:
Egyszer és mindörökre.
Am a fény kihűlt körülöttünk,
A csillagméretű idő
Egyre-egyre hidegebb.
A lét ránk kövesedik,
Akár e szorító ezredforduló.*

A kérdésekről

*Oly távol vagy tőlem, hogy az már
Józan észsel fél sem mérhető.
Hiába szöknék hozzád, nem tehetem,
Ahonnan szöknék, nem ember mértékű
Táj. Ez itt maga a téboly.
S vele pusztul az ember is,
Ki vele egybeforrt, mióta itt él.
Felködlenek, megfogalmazódnak,
Majd elenyésznek sorra a kérdések.
Nincs kinek feltenni őket. Neked sem.
S végtére is – minden kérdés árulás;
Orvul kivont kés, tervezett halál.
Marad a teremtő kétség, konok csönd,
A választalanul eltávozó világ,
A magába némuló búcsúzó ember is.*

Fehér liliomszál

*Bekopogtat majd hozzád az angyal.
Könnyen felismerheted: kezében
Virágot fog tartani. A te hasad
Mint a gabonaasztag – fogja mondani
– liliomokkal körülkerítve.
Az Ének szavait persze felismered,
Nem egyszer fonták be neved
Győztes virágkoszorúba ittasult*

Hadfiak, de a csatatéren, hol
Fennen lobogtak a zászlós kopják,
Alábocsátotta a setétet az Úr,
Hozzájuk el nem küldte angyalát,
S veszni hagyta erejét fegyverüknek.
Bekopogtat majd hozzád az angyal;
Folytatni fogja: te farodnak
Egybeszerkezése, miként a násfák –
S te tudod, kik voltak, s hányan
A hitegetők, ölednek vont arany
Gabonaasztagát kedvükre forgatni
Akarók – benne kedvüket tölteni.
Égi haragjában nem hagyta az Úr,
Fehér liliomszál, Szent Antal-virágom.
Bekopogtat majd hozzád az angyal.
Szól majd jövetelének okáról.
Zokogni fogsz: öled kínban összerándul,
Eszedbe jutnak majd az éjszakák,
Hogy méhed csodája holddal elvirágozik.
Én kedvesemmel én nem találkozom –
Mondanád –, én kedvesem nem itt lakik.
Én kedvesem énvelem nem lehet.
Az angyal a virágot öledbe teszi.
Tudja, amit tud. Másról nem beszél.
S kiterjeszti kegyelmét feletted
Az Úr. Az angyal eltávozik.
Nevednek, s ölednek liliomillata
Bódító éterben árad felém, az Ének
Szavait már én mondom tovább –,
S tudom, teremtésre rendeltettünk.
A teremtés általunk elrendeltetett.
Mert rajtad tartotta szemét az Úr,
Kegyelme megőrzött nekem. Illetett
Akár érdemtelen, ezért meglakolt.
Az angyal nyomában hozzád én jövök.
A fogantatás csak evilági lehet,
Esendő emberi egyesülés, de élteti
Tovább, s tovább tisztaság ígérete.
Fehér liliomszál, őrizd meg neved,
Vonj öledbe, fogadj be magadba,
Gyöngyözzön az úrbe számtalan sikoly
Ajkadról – szerelemben ne legyen
Józan mérlegelés. A világ kiégett
Hirosimai táj. Általunk benépesül.